

Carta del Prelat (setembre 2011)

El Prelat parla en la seva carta sobre Abraham, pare en la fe, de qui destaca la fidelitat, el tracte i l'amistat amb Déu i la preocupació pels altres.

04/10/2011

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills,

Us escric aquestes línies tenint ben gravada en la memòria la imatge de Benet XVI i dels innombrables joves que, acollint la convocatòria del

successor de sant Pere, van anar a la Jornada Mundial de la Joventut. Tots hem preparat aquest esdeveniment en l'oració, persuadits que la veu del Senyor, que convida cadascú a seguir-lo, arribaria a molts d'una manera o altre. Un cop finalitzats aquests dies, continuem pregant perquè les decisions d'una vida cristiana més intensa i més apostòlica madurin en aquells que hem escoltat i meditat les paraules del sant Pare.

Us convido a considerar aquest mes alguns aspectes que el Romà Pontífex destaca quan comenta la figura del patriarca Abraham -el nostre pare en la fe, com diu la litúrgia [1] -, per la seva fidelitat constant en complir els mandats del Senyor.

Al llarg del camí terrenal d'Abraham, destaca la seva escolta atenta de la paraula divina. Des que abandona la família i la terra natal, deixant

enrere les falses divinitats per servir el Déu viu, la seva existència està marcada profundament pel lliurament confiat al Déu que se li ha revelat. També nosaltres hem d'apropar-nos a la Sagrada Escriptura amb l'afany de descobrir la veu de Déu. Així ho expressava el Romà Pontífex fa pocs mesos: « **Vull convidar-vos (...) a conèixer millor la Bíblia –que espero que tingueu a casa— i, durant la setmana, us atureu a llegir-la i a meditar-la en la pregària, per conèixer la meravellosa història de la relació entre Déu i l'home, entre Déu que es comunica a nosaltres i l'home que li respon, que parla » [2] .**

El nostre Fundador donava el mateix consell: llegir cada dia algun paràgraf del Nou Testament esforçant-se per fer una lectura meditada, contemplativa, en primera persona, per aprofitar les llums del Paràclit. « ***Llegiu l'Escriptura***

Santa. Mediteu una per una les escenes de la vida del Senyor, les seves ensenyances. Considereu especialment els consells i les advertències amb què preparava aquell grapat d'homes que serien els seus Apòstols, els seus missatgers, d'un cap a l'altre de la terra. » [3] . Com bé coneixeu, en la seva agenda de butxaca portava anotats alguns textos de la Sagrada Escriptura, que repassava i ponderava amb freqüència. De la seva experiència personal procedeix una consideració recollida a Solc: « Aquells minuts diaris de lectura del Nou Testament, que et vaig aconsellar (...) són perquè encarnis, perquè «compleixis» l'Evangelí en la teva vida..., i per a “fer-lo complir” » [4] .

Però tornem a la història d'Abraham. La fe el condueix a escoltar amb atenció la paraula del Senyor i posar-la per obra. La intimitat amb Déu

creix amb el tracte, fins al punt que la Sagrada Escriptura, quan formula el seu elogi, diu d'ell que era amic de Déu [5] . També Jesucrist dóna aquest títol als Apòstols: *us he dit amics perquè us he fet conèixer tot allò que he sentit del meu Pare* [6] . I ens ho repeteix a cada una, a cada un —no una vegada, moltes!—, al llarg de la jornada.

L'amic obre el cor a l'amic, li parla de les seves preocupacions, dels seus projectes i alegries. I, en les estones de pregària, s'aferma més i més aquesta intimitat amb Déu. La història d'Abraham és paradigmàtica. Fixem-nos que quan el Senyor decideix castigar els habitants de Sodoma i Gomorra pels seus molts pecats, li comunica abans al seu amic. *Per què haig d'amagar a Abraham el que faré? Abraham s'ha de convertir en un poble gran i poderós, tant, que tots el pobles de la terra es valdran del seu nom per a*

beneir-se [7] . El Sant Pare comenta a aquest propòsit: « **Aleshores intervé Abraham amb la pregària d'intercessió (...) a través d'ell el Senyor vol reconduir la humanitat a la fe, a l'obediència, a la justícia. I ara aquest amic de Déu s'obre a la realitat i a les necessitats del món, pels que estan a punt de ser castigats i demana que siguin salvats** » [8] .

Impressiona molt, i alhora resulta encoratjador, aquest passatge de l'Escriptura en què un home, fermament recolzat en la condició d'amic, s'enfronta en certa manera amb l'Altíssim, advocant per la conversió dels pecadors amb una pregària confiada. *¿De debò que faràs desaparèixer tant el just com el culpable? Suposem que a la ciutat hi ha cinquanta justos. ¿De debò que els faràs desaparèixer? ¿No perdonaràs aquest lloc per amor d'aquells cinquanta? Mai de la vida no faràs*

una cosa així! ¿Exterminaràs el just amb el culpable? ¿ Que el just i el culpable siguin tractats igual? [9] .

El Senyor condescendeix a la petició d'Abraham. Tanmateix, el patriarca, tement que ni tan sols cinquanta justos es trobessin a la ciutat, en el diàleg va reduint el nombre, fins arribar a una desena: *Que el meu Senyor no s'enfadi si insisteixo per darrera vegada. Supposem que només n'hi hagués deu. El Senyor li respongué: No la destruiria, per consideració a aquests deu [10] .* Al final, com ens consta –i fa pena, pel tancament dels cors—, Sodoma i Gomorra van ser destruïdes: no es van trobar en aquestes ciutats ni tan sols aquest petit nombre de justos que les haguessin lliurat del càstig.

Que important és la pregària dels uns per als altres! Més enllà de la conclusió històrica d'aquest passatge, aquí se'ns revela la grandesa de la

misericòrdia divina. Explica el Papa que, « **a mb la seva pregària, per tant, Abraham no invoca una justícia merament retributiva, sinó una intervenció de salvació que, tenint en compte els innocents, lliuri de la culpa també els impius, perdonats** » [11] . També ara, com en altres moments de la història, el Senyor està disposat a convertir els cors, atenent les súpliques dels amics. Però cal que cadascuna i cadascun resi més, perquè les ànimes tornin a l'amistat de Déu i perquè nosaltres no ens allunyem. Com deia el nostre Pare, el problema és que « ***preguem pocs, i els qui preguem, preguem poc*** ».

Cal pregar sempre i pregar amb més intensitat per les necessitats de l'Església, de les ànimes, del món sencer. Fem-ho amb fe, humilitat i perseverança. Recordem la promesa del Senyor a David, descendent d'Abraham: *fui tecum in omnibus*,

ubicumque ambulasti [12] , he estat amb tu en totes les teves aventures. Aquestes paraules commovien molt el nostre Pare, perquè veia en elles la seguretat que el Senyor es troba constantment al costat dels seus fills.

La profecia messiànica adreçada a David prossegueix amb aquestes altres paraules: *jo, el Senyor, posaré en el teu lloc un del teu llinatge, sortit de les teves entranyes, i refermaré el seu regnat (...). El teu casal i la teva reialesa es perpetuaran per sempre davant teu, el teu tron es mantindrà per sempre [13]* . Aquesta promesa es va fer realitat en Jesucrist i segueix vigent en l'Església. En una ocasió — es compleixen ara vuitanta anys—, sant Josepmaria la va entendre com referida també a l'Obra, part viva del Cos místic. Feia oració davant el Sagrari, amb esforç, quan el Senyor va posar als seus llavis aquestes paraules tal com es llegien llavors en la litúrgia. El nostre Fundador ho va

deixar escrit en els seus apunts espirituals. « *Diuen així les paraules de l'Escriptura que vaig trobar en els meus llavis: "et fui tecum in omnibus ubicumque ambulasti, firmans regnum tuum in aeternum"* : *vaig aplicar la intel·ligència al sentit de la frase, repetint-la a poc a poc. I després, ahir a la tarda, avui mateix, quan he tornat a llegir aquestes paraules (...) he comprès bé que Crist-Jesús em va donar a entendre, per a consol nostre, que "l'Obra de Déu estarà amb Ell arreu, afirmant el regnat de Jesucrist per sempre"* » [14] .

Pensem més, per tant, que tu i jo hem d'estar amb el Senyor, corresponent als tocs de la gràcia. Encara que cada un de nosaltres sigui i se sàpiga poca cosa, el nostre Pare Déu desitja comptar amb la nostra col·laboració —al costat dels altres fidels de l'Església— per portar la seva

misericòrdia a la humanitat. Ell vol salvar els homes dels seus pecats – veritable causa de tots els mals—, però respecta la llibertat de les criatures. Com en el cas d'aquelles ciutats per les quals va intercedir Abraham, cal una mínima resposta per part dels homes: « **per transformar el mal en bé, l'odi en amor, la venjança en perdó . Per això els justos havien d'estar dins de la ciutat, i Abraham repeteix contínuament: “Potser s’hi troben...”**» [15] . Recalca el Papa que « “allà”, dins de la realitat malalta, és on ha d'estar aquesta llavor de bé que pot guarir i tornar la vida. Són paraules adreçades també a nosaltres: que a les nostres ciutats hi hagi una llavor de bé, que fem allò que calgui perquè no hi siguin només deu justos, per assolir realment que visquin i sobrevisquin les nostres ciutats i per salvar-nos d'aquesta amargor

**interior que és l'absència de Déu »
[16] .**

Ens adonem que la nostra conversa confiada amb el Senyor ocupa un lloc important per a què es compleixi el disseny diví de la salvació? Déu compta amb la nostra lluita personal, amb la teva oració i la meva, per enviar gràcies abundants a les ànimes. No ens descoratgem davant l'aparent prepotència del mal! El profeta Jeremies cercava de part de Déu un sol just a Jerusalem, per salvar la ciutat : *Aneu pels carrers de Jerusalem, mireu i comproveu, busqueu per les seves places: si hi trobeu algú que obri amb justícia, que cerqui la veritat, la ciutat obtindrà el meu perdó* [17] . La situació ha canviat radicalment després de l'Encarnació del Verb. Ja no és la manca d'un just allò que pot impedir l'efecte de la misericòrdia divina, perquè aquest Just existeix: és Jesús, vencedor del pecat i de la mort, que

en el Cel conserva la humanitat assumida i viu *per sempre intercedint a favor de nosaltres* [18] . Per això, mai no han de faltar els qui, enmig del món, elevin constantment les seves pregàries al Cel, ben units a Jesucrist. I llavors, com afirma el Sant Pare, « **la pregària de tot home trobarà la seva resposta; llavors tota intercessió nostra serà plenament escoltada** » [19] .

Quantes vegades he sentit de llavis del nostre Pare aquest crit: « ***Fe, fills meus, fe !*** » Perquè tot té remei si resem, si unim les nostres peticions amb aquelles que Crist alça a Déu Pare en la Santa Missa, sacrifici d'una eficàcia impetratòria infinita. Així s'han comportat sempre els cristians, sobretot en èpoques d'especial dificultat. Rellegim una pàgina dels Fets dels Apòstols, que ens relata la presó de Pere a Jerusalem [20] . Sant Josepmaria la considerava en una meditació durant

els mesos de persecució religiosa a Espanya, el 1937. Les seves paraules, adreçades llavors al petit grup de persones que l'acompanyaven en un refugi, es mostren plenament actuals, ja que superant les vicissituds històriques concretes, s'aturen en allò permanent.

En meditar sobre aquesta escena, el nostre Pare es preguntava: « ***Què podien fer els primers cristians per defensar el seu primer Papa? La major part d'ells eren gent sense cap influència, i els qui la tenien, no podien usar-la. Però Sant Lluc no deixa de consignar la conducta d'aquells primers germans nostres. Diu: oratio autem fiebat sine intermissione (Ac 12, 5). Pregaven sense parar. Tota l'Església, dempeus, amb els braços en alt -en actitud de pregària—, clamava al seu Déu. Quins van ser els resultats d'aquesta conducta? A la nit, a la*** »

presó de Pere, un àngel s'apareix a la seva cel·la, el desperta i l'avisava: surge, velociter (Ac 12, 7); Aixeca't, de pressa!, vesteix-te i calça't. Les cadenes es trenquen, es franquegen les portes de la presó, i el Príncep dels Apòstols surt del seu tancament » [21] .

Com desitjo que aquest comentari del nostre Fundador ens impulsi a una pregària per l'Església, pel Papa, per totes les ànimes, plena de confiança! En les estones de meditació davant el Sagrari, parlem amb el Senyor dels nostres amics, dels nostres parents, dels nostres coneguts, demanant per a ells tot el que necessitin. Fem els nostres plans d'apostolat amb Jesús i al costat de Jesús, que així sortiran endavant: des de les iniciatives més corrents, potser aparentment petites -i res és petit quan es tracta del bé espiritual d'una ànima—, fins als projectes de més envergadura que miren a retornar a la societat un

profund sentit cristià. Tornem a posar per obra el consell de sant Josepmaria: « ***Abans de parlar de Déu amb les ànimes, parlem amb Déu de les ànimes*** ». Reses cada dia per les persones que trobes?

T'esmerces per travar amistats noves, intensificar el tracte amb els qui ja són amics teus? Preguem de manera especial pel viatge del Papa a Alemanya, del 22 al 25 d'aquest mes.

Retornant a les consideracions del principi d'aquestes línies, insisteixo en la necessitat d'encomanar al Senyor els fruits de totes les activitats realitzades aquests mesos en el món sencer. Insisteixo: resem especialment per la continuïtat de la tasca apostòlica amb la joventut, després de les jornades de Madrid, perquè a tot arreu molts homes i dones joves es decideixin a seguir de prop Jesucrist. Confiem aquests desitjos a la Santíssima Verge, aprofitant les diverses festes

marianes que jalonen el mes de setembre. I no ens oblidem d'estar, amb Ella, al costat de la Creu de Jesús, en la Missa i durant la jornada sencera. D'aquesta manera es faran realitat les ganes de santedat i d'apostolat que volem sembrar als cors.

Acudim també a la intercessió de l'estimadíssim don Álvaro, que tan fidelment va dur a terme el canvi de relleu. No imagineu quants personatges i persones m'han parlat del que ja va anunciar el nostre Pare: **« Quan jo falti, no hi haurà cap terratrèmol a l'Obra »**. I això, com gràcies a Déu va succeir, es va dur a terme per la col·laboració total del seu primer successor, amb la pau inalterable que el caracteritzava.

Per als meus viatges a l'Àfrica, m'he traslladat a França, seu d'una de les dues línies aèries que tenen vols directes a Costa d'Ivori i al Congo, i

allà he estat unes setmanes. Com bé podeu imaginar, a París –recordant molt expressament al nostre Pare i al estimadíssim don Álvaro— vam anar a resar a la Medalla Miraculosa, també aquí acompanyat per totes i per tots, com sempre, gràcies a Déu. I, també com sempre, he comprovat que es gaudeix estant "a Casa". He passat unes setmanes a Couvrelles, rememorant els passos de sant Josepmaria i del seu primer successor per aquesta casa de recessos. M'he unit a les seves intencions, perquè el Senyor continuï beneint la tasca en aquesta Regió i en totes, perquè necessitem multiplicar-nos per 500, ja que ens criden a crits de molts països nous. Dono moltes gràcies al Senyor per haver coincidit amb les vostres germanes o amb els vostres germans francesos, insistint que de tots els llocs necessitem molts nous braços.

A punt estem de començar la tasca a Sri Lanka: no sentiu les fams de col·laborar, cadascuna i cadascú des del seu lloc, en aquesta sembra de pau i d'alegria per tot el món?

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Pamplona, 1 de setembre de 2011.

.....

[1] *Missal Romà* , Pregària eucarística I.

[2] Benet XVI, Discurs en l'audiència general, 18-V-2011.

[3] Sant Josepmaria, *Amics de Déu* , n. 172.

[4] Sant Josepmaria, *Solc* , n. 672.

[5] Cf. 2 *Cro* 20, 7; *Is* 41, 8; *Dn* 3, 35.

[6] *Jo* 15, 15.

[7] *Gn* 18, 17-18.

[8] Benet XVI, Discurs en l'audiència general, 18-V-2011.

[9] *Gn* 18, 23-25.

[10] *Ibíd.*, 32.

[11] Benet XVI, Discurs en l'audiència general, 18-V-2011.

[12] *2 Sam* 7, 9.

[13] *Ibíd.*, 7, 12-16.

[14] Sant Josepmaria, *Apunts íntims*, n. 273 (8-IX-1931). Cf. A. Vázquez de Prada, *"El fundador del Opus Dei"*, vol. I, pp. 385-386.

[15] Benet XVI, Discurs en l'audiència general, 18-V-2011.

[16] *Ibíd.*

[17] *Jr* 5, 1.

[18] *He* 7, 25.

[19] Benet XVI, Discurs en l'audiència general, 18-V-2011.

[20] Cf. *Ac* 12, 1-19.

[21] Sant Josepmaria, Notes d'una meditació, 24-VI-1937.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/carta-del-
prelat-setembre-2011/](https://dev.opusdei.org/ca/article/carta-del-prelat-setembre-2011/) (09/08/2025)